

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2195	Πέμπτη τῆς Ἀναλήψεως 6 Ἰουνίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἔτσι ὁ Χριστός, ἐκεῖ κ' ἐμεῖς!

«Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας» (θ. Λειτ.)

Ἐορτὴ δεσποτικὴ, ἀγαπητοί μου· ἔτσι ὀνομάζεται ἡ σημερινὴ ἑορτὴ, γιατί **ἐορτάζει ὁ δεσπότης Χριστός**. Στὸν Πόντο καὶ στὴ Μικρὰ Ἀσία τὸ Χριστὸ τὸν ἔλεγαν «Ἀφέντη» ποὺ διαφεντεύει· «ἀφέντης» εἶνε αὐτὸς ποὺ **δεσπόζει** παντοῦ, ἐξουσιάζει τὰ πάντα.

Οἱ ἅγιοι ἐορτάζουν μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, ὁ Χριστὸς ἐορτάζει πολλές. **Δεσποτικὲς ἐορτὲς** εἶνε τὰ Χριστοῦγεννα, τὰ Θεοφάνεια, ἡ Ὑπαπαντὴ, ἡ Μεταμόρφωσις, καὶ πρὸ παντὸς τὸ Πάσχα. Μετὰ τὴν Ἀνάστασι λοιπὸν ἔρχεται σήμερα ἡ μεγάλη ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως.

Τί ἐορτάζουμε σήμερα; Σύντομα καὶ ἀπλᾶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὸ ἐξηγήσουμε.

Ἄνω Χριστὸς μετὰ τὴν ἀνάστασί του ἔμεινε σαράντα μέρες ἐπάνω στὴ Γῆ· καὶ ἐμφανίζονταν σὲ πολλούς. Τὸν εἶδαν οἱ μυροφόρες, οἱ ἀπόστολοι, ὁ Θωμᾶς ποὺ εἶπε «**Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου**» (Ἰω. 20,28). **Τελευταία ἐμφάνισί του** εἶνε ἡ σημερινή. Ἀφοῦ βεβαιώθηκαν ὅλοι γιὰ τὴν ἀνάστασί του, ὁ Χριστὸς βγῆκε μαζί τους ἔξω ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα μέχρι τὴ Βηθανία, σ' ἕνα βουναλάκι, στὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν (βλ. Λουκ. 24,50).

Ἐκεῖ στάθηκε. Γύρω του ἦταν ἡ Παναγία, ὅλοι οἱ μαθηταὶ πλην τοῦ Ἰούδα, καὶ οἱ μυροφόρες γυναῖκες. Τοὺς εἶχε μιλήσει γιὰ τελευταία φορά, ὅπως ὁ πατέρας μιλάει στὰ παιδιά του· εἶπε λόγια χρυσᾶ, ἀνεκτίμητα, γιατί αὐτοὶ θὰ ἔμεναν στὸν κόσμον. **Τοὺς εἶπε νὰ μὴ φύγουν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα**, ἕως ὅτου ἔλθῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, καὶ τότε πάνοπλοι νὰ βγοῦν νὰ κηρύξουν τὸ εὐαγγέλιον σὲ ὅλο τὸν κόσμον.

Κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς ρώτησε· **Πότε, Κύριε, θὰ ἐγκαταστήσῃς τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ;** Καὶ ὁ Χριστὸς ἀπήντησε –ἄς τ' ἀκούσουν αὐτὸ καὶ οἱ χιλιασταί–, ὅτι δὲν εἶνε στὴν ἀρμοδιότητά τους νὰ γνωρίζουν «**χρόνους καὶ καιροὺς**» ποὺ ἔχει στὴν ἐξουσία του ὁ οὐράνιος Πατέρας (Πράξ. 1,6-7). **Εἶνε ἄγνωστη ἡ ὥρα** ποὺ θὰ ἔρθῃ

ὁ Κύριος. Μπορεῖ ἡ δευτέρα παρουσία νὰ γίνῃ καὶ σήμερα, μπορεῖ καὶ αὔριο, ἢ καὶ μετὰ δέκα, ἑκατό, χίλια καὶ δυὸ χιλιάδες χρόνια. **Θὰ ἔρθῃ ξαφνικά**, ὅπως ὁ κλέφτης μέσ' στὴ νύχτα (βλ. Ματθ. 24,43. Ἄπ. 3,3· 16,15· πρβλ. Α' Θεσ. 5,2. Β' Πέτρ. 3,10). Ὅπως δὲν γνωρίζουμε πότε θὰ πεθάνουμε, ἔτσι δὲν ξέρουμε καὶ πότε θὰ γίνῃ ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου.

Ἀφοῦ τοὺς παρηγόρησε, σήκωσε τὰ χέρια καὶ **τοὺς εὐλόγησε**. Μεγάλον πρᾶγμα ἡ **εὐλογία τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας!** Μπορεῖ ὁ παπᾶς στὴν ἰδιωτικὴ του ζωὴ νὰ μὴν εἶνε ὅπως πρέπει· φόρεσε ὅμως τὸ πετραχήλι καὶ ὕψωσε τὰ χέρια; τὰ χέρια του δὲν εἶνε πλέον χέρια ἀνθρώπου, εἶνε χέρια τοῦ Χριστοῦ. Ἄν τὸ πιστεύῃς, ἔλα στὴν ἐκκλησία· ἂν δὲν τὸ πιστεύῃς, μὴν ἔρχεσαι. Εὐλογεῖ ὁ παπᾶς· εὐλογεῖ τὰ στέφανα τοῦ γάμου, τὸ νερὸ τοῦ βαπτίσματος στὴν κολυμβήθρα, τὰ χωράφια, τὰ ζῶα, τὰ πάντα. Ἔτσι ὁ Χριστὸς «**εὐλόγησεν αὐτούς**» (Λουκ. 24,50).

Καὶ μετὰ; Ἔγινε κάτι ἐκπληκτικό. Τὰ ἅγια πόδια τοῦ Χριστοῦ μας, ποὺ περπάτησαν βουνὰ - λαγκάδια ὡς τὸ μικρότερο χωριό, τὰ πόδια ποὺ καρφώθηκαν στὸ σταυρὸ καὶ μάτωσαν, ἀποσπάσθηκαν καὶ δὲν ἄγγιζαν πια τὴ γῆ. Ὁ Χριστὸς **ἄρχισε νὰ ὑψώνεται**, ν' ἀνεβαίνει! «**Ἄνεφέρετο**», λέει, «**εἰς τὸν οὐρανόν**» (Λουκ. 24,51)· καὶ αὐτοὶ τὸν κοίταζαν μέχρι ποὺ τὸν ἔχασαν.

–Ἄ, **ἀπίστευτα** πράγματα, θὰ πῆ ὁ ἄπιστος.

Ἄλλὰ **τί τὸ παράξενο;** Δὲν βλέπεις; Ὁ καπνὸς πάει πρὸς τὰ πάνω, ὁ ἀετὸς πετάει ψηλά, ὁ ἄνθρωπος ὑψώνεται μὲ ἀερόστατα καὶ ἀεροπλάνα, βγαίνει καὶ μὲ πυραύλους στὸ διάστημα. Ἄν λοιπὸν συμβαίνουν αὐτὰ ἐντὸς τῶν φυσικῶν ὄρων, πόσο μᾶλλον ὁ Χριστὸς ὡς Θεὸς ἔχει τὴ δύναμι ν' ἀνυψώνεται στὸν φυσικὸ καὶ τὸν πνευματικὸ οὐρανόν, πάνω ἀπὸ ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους, στὸν κόσμον τῶν πνευμάτων, στὸν θρόνον τῆς ἁγίας Τριάδος;

Πῶς πῆγε ἐκεῖ, ὡς Θεός; Ὅχι· διότι ὡς Θεὸς δὲν ἔλειψε ποτέ ἀπ' ἐκεῖ· ἐκεῖ ἦταν πάντο-

τε μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Τώρα πῆγε ἐκεῖ **καὶ ὡς ἄνθρωπος**.

* * *

Τί μᾶς διδάσκει, ἀγαπητοί μου, μὲ ὄλο τὸ περιεχόμενό της ἢ σημερινὴ ἑορτῆ;

Ὁ ἄνθρωπος προτοῦ νὰ βαπτισθῆ στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἕνα ἀδύναμο πλάσμα, ἐνα βεβαρημένο ἀπὸ τὸ προπατορικὸ ἁμάρτημα ὄν, μία ἀφώτιστη ὑπαρξι. Μετὰ τὸ **βάπτισμα** γίνεται ἄγγελος. Τὸ νεοφώτιστο παιδάκι ἀστράφτει. Πολλὲς μανάδες στὸν Πόντο, ἅγιες γυναῖκες, ἔβλεπαν τὸ παιδί τους ὅταν ἔβγαινε ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα νὰ λάμπη· δὲν εἶνε πλέον τότε παιδί τοῦ ἄλφα ἢ τοῦ βῆτα, εἶνε παιδί τοῦ Χριστοῦ, εἶνε **ένωμένο μὲ τὸ Χριστό**.

Ὅπως τὸ κεφάλι μας εἶνε ἐνωμένο μὲ τὸ κορμί μας, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς εἶνε ἐνωμένος μὲ ὄλους τοὺς βαπτισμένους. **Ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ κεφαλὴ μας, κ' ἐμεῖς εἴμαστε σῶμα του.** «*Ἕμεῖς ἐστε σῶμα Χριστοῦ*», λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Α' Κορ. 12,27). Κι ὅπως τὸ κεφάλι δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὸ σῶμα, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὸ σῶμα τῶν πιστῶν του.

Ἔχετε δεῖ νὰ **κολυμπᾷ κάποιος στὴ θάλασσα**; Ἐξω ἀπ' τὸ νερὸ βλέπεις μόνον τὸ κεφάλι, τὸ κορμί του εἶνε μέσα στὸ νερό. Κ' ἐμεῖς λοιπόν, τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, κληρὸς καὶ λαός, εἴμαστε μέσα στὴ θάλασσα, βυθισμένοι σὲ ἀκάθαρτα νερά, καὶ παλεύουμε. Ἀλλὰ ἡ κεφαλὴ μας, ὁ Χριστὸς, εἶνε ἔξω ἀπὸ τὰ νερά, πάνω ἀπὸ τὴ διαφθορὰ τοῦ κόσμου· γι' αὐτὸ δὲν φοβόμαστε. Ὅσο ὁ κολυμβητὴς ἔχει ἔξω τὸ κεφάλι του, δὲν φοβᾶται ἂν βυθισθῆ, κινδυνεύει νὰ πνιγῆ. Κ' ἐμεῖς, ὅσο εἴμαστε ἐνωμένοι μὲ τὴν κεφαλὴ μας, τὸ Χριστό, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ καταποντιστοῦμε. Κεφαλὴ μας δὲν εἶνε ὁ ἄλφα ἢ ὁ βῆτα ἄνθρωπος, ποὺ πεθαίνει· εἶνε ὁ Χριστὸς, ποὺ ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἡ Ἀνάληψις λοιπὸν μᾶς διδάσκει ὅτι, **ὅπου εἶν' ὁ Χριστὸς, ἐκεῖ πρέπει νὰ ἴμαστε κ' ἐμεῖς**. Ποῦ εἶνε ὁ Χριστὸς; Στὸν οὐρανό, στὸν κόσμον τῶν ἀθανάτων πνευμάτων. Κ' ἐμεῖς λοιπὸν ἐκεῖ νὰ στρέφουμε νοῦ καὶ ψυχὴ. Προχθὲς ἦρθε στὴ μητρόπολι μιὰ μάνα καὶ ἔκλαιγε· Τὸ παιδί μου πῆγε στὴν Αὐστραλία, δουλεύει στὸ Σίδνεϋ· τὸ σκέπτομαι μέρα - νύχτα· στὴ Φλώρινα εἶνε τὸ κορμί μου, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ μου εἶνε ἐκεῖ... Ἀκοῦτε τί εἶπε ἡ μάνα αὐτή; Ὅποιος ἀγαπάει, ταξιδεύει μὲ τὸ νοῦ του ἐκεῖ ποὺ εἶνε οἱ ἀγαπητοί του. Κ' ἐμεῖς, ἂν πάνω ἀπ' ὄλα ἀγαποῦμε τὸ Χριστό, ἡ καρδιά μας θὰ πετᾷ κοντά του. Ὁ Χριστὸς εἶνε στὰ οὐράνια· κ' ἐμεῖς λοιπὸν **«ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας»**, ψηλὰ οἱ καρδιές μας! (θ. Λεϊτ.).

Τὸ κάνουμε αὐτό; Δὲν τὸ κάνουμε. Τὰ ζῶα ἔ-

χουν τὸ κεφάλι κάτω, **ὁ ἄνθρωπος** πρὸς τὰ πάνω, γιὰ νὰ νὰ κοιτάζῃ τὸν οὐρανό, ὅπου εἶνε ὁ προορισμός του. Ἀλλὰ ἐμεῖς παθαίνουμε ὅ,τι ἔπαθε ἕνας ἀετός, ποὺ τὸν ἐπιασαν, τοῦ ἔδεσαν βαρίδια στὰ πόδια, χτυποῦσε τὰ φτερά του, μὰ ἀπ' τὸ βάρος δὲν μπορούσε νὰ πετάξῃ· ὥσπου ἔσκασε. Θέλουμε κ' ἐμεῖς, νὰ πετάξουμε (νὰ γίνουμε δίκαιοι, φιλόανθρωποι, εὐεργέτες, εὐσεβεῖς, ἅγιοι)· δὲν μᾶς ἀφήνουν ὅμως **τὰ βαρίδια, τὰ ἐλαττώματα, οἱ ἀδυναμίες**· κι ὁ ἀετός, ἀντὶ νὰ πετᾷ ψηλά, κυλιέται στὰ κόπρια.

Ἄνθρωπος θὰ πῆ, αὐτὸς ποὺ βλέπει **ἄνω**, τὸν οὐρανό. Ἀλλὰ μέσα σὲ χίλιους ζήτημα νὰ βρῆς ἕναν ἄνθρωπο. Γι' αὐτὸ ὁ Διογένης γύριζε μέρα-μεσημέρι μὲ τὸ φανάρι καὶ ἔλεγε **«Ἄνθρωπον ζητῶ»**· ἄνθρωπο μὲ καλωσύνη, ἀγάπη, εὐσέβεια, ἀλήθεια, τιμιότητα, εἰλικρίνεια, φόβο Θεοῦ! Ποῦ νὰ βρεθῆ τώρα; Σπάνιο πράγμα.

Γίναμε σὰν τὰ ζῶα· μᾶς ταιριάζει τὸ ῥητὸ τοῦ ψαλμοῦ **«Ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὡμοιώθη αὐτοῖς»** (Ψαλμ. 48,13,21). **Πῶς νὰ σὲ ὀνομάσω ἄνθρωπο;** λένε οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν εἶσαι πονηρὸς σὰν τὴν ἄλεπού, ἄρπακτικὸς σὰν γεράκι, σκληρὸς σὰν τὸ λύκο, αἰμοβόρος σὰν τὴν τίγρι, μνησικάκος σὰν τὴν καμήλα, φαρμακερὸς σὰν τὸ φίδι; Ἥξερα μιὰ νιόπαντρη κοπέλλα, ποὺ κάποιος τὴ συκοφάντησε μὲ ἀνώνυμο γράμμα, κι αὐτὴ ἔλειωσε σὰν τὸ κερί καὶ πέθανε· δὲν σκοτώνει κανεὶς μόνον μὲ μαχαίρι ἢ πιστόλι, σκοτώνει καὶ μὲ τὴ γλώσσα. **Χειρότεροι κι ἀπ' τὰ θηρία γίναμε**. Ἐνα λιοντάρι τρώει πέντε - δέκα ἀρνιά ἢ ἀνθρώπους καὶ τελείωσε. Ὁ ἄνθρωπος ἔγινε φοβερώτερο θηρίο, θηρίο ἐπιστημονικό· πατάει κουμπιά, ρίχνει πυρηνικὲς βόμβες σὰν νταμιτζάνες καὶ θερίζει πόλεις ὀλόκληρες σὰν τὴ Θεσσαλονίκη, τὴν Ἀθήνα, τὸ Βελιγράδι, τὴ Σόφια, τὴ Μόσχα. Ζούγκλα ἔγινε ὁ κόσμος. Ἄς φορᾷ ὁ ἄλλος κουστούμι, ἄς μιλήῃ μὲ διπλωματία, ἄς ζῆ μὲ ὄλα τὰ σύγχρονα μέσα, ἄς ἔχη αὐτοκίνητα, τηλεοράσεις κ.τ.λ.· καλύτερα νὰ ἔλειπαν αὐτά. Στὸν Πόντο καὶ τὴ Μικρὰ Ἀσία φωτίζονταν μὲ δαδιά, ἀλλὰ εἶχαν καρδιά, ἀγάπη, ὁμόνοια, πολιτισμό. Τώρα καταντήσαμε χειρότερα κι ἀπ' τὴ ζούγκλα.

* * *

Τί θὰ γίνῃ λοιπόν; ν' ἀπελπιστοῦμε; Ὅχι· μᾶς καλεῖ σήμερα τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο· **«Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας»!** **Πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὸν οὐρανό**, ἐκεῖ ποὺ εἶνε οἱ γονεῖς καὶ οἱ παπποῦδες μας, πρὸς τὴν αἰώνια πατρίδα μας. Ἐκεῖ ἡ καρδιά μας πάντοτε, γιὰ νὰ ἴχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**